

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΑΝΤΟΡΝ

ΜΙΑ ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΣΤΗΝ ΚΟΓΧΙΚΙΝΑ

Ο Πιέρ Νταρβιέ, διευθυντής σέ μια από τις μεγαλύτερες φυτείες της Κογχικίνας κι' εγώ, που ήμουν έπιστάτης του, γυρίζαμε μια μέρα με το άλλο από μια μακρινή επιθεώρησι, σ' ένα χωριό ιθαγενών, για να θρούμε καινούργιους εργάτες. Κ' οί δυο είχαμε την ίδια ηλικία, τριανταπέντε περίπου χρόνων κ' ήμασταν γεροί και δυνατοί, γιατί ζούσαμε ήσυχά κι' αγαπούσαμε τὰ σπόρ και τὸν καθαρό ἀέρα.

Προχωρούσαμε λοιπὸν συζητώντας εὐθυμῶς, χωρίς καμμιὰ φροντίδα στὸ κεφάλι, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Νταρβιέ σῶπασε ἀπὸτομα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὸ ἔδαφος με μεγάλη προσοχή.

— Δὲν γελιέμαι! ψιθύρισε σὲ λίγο. Μπρισάκ, γιὰ δὲς... Σθύνουν ἀμέσως τὰ ἴχνη που ἀφήνουν ἡ ὀπλὲς τῶν ἀλόγων μας!...

— Ἀλήθεια... ἔκανα κατάπληκτος, κυττάζοντας μὲ κάποιο τρόμο, τὸ παράξενο φαινόμενο. Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς δὲν ἔκλεισε ἀκόμη ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέρα που πάτησα τὸ πόδι μου σ' ἡν Κογχικίνα... Αὐτὴ ἡ διαβολικὴ χώρα εἶνε γιὰ μένα γεμάτη μυστήρια!...

— Ὁ Νταρβιέ ἔρριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω καὶ χλώμιασε.

— Ἀσκήμα τὴν ἔχουμε!... μοῦ ἐξήγησε. Ξεχείλισε ὁ Σουένγκ - Ντούγκ.

— Πὼς τὸ ξέρεις; ἀπόρησα.

— ὦ, εἶμαι βέβαιος! ἔκανε ὁ φίλος μου. Σὲ λίγη ὥρα ὅλα ἐδῶ τριγύρω θὰ μεταβληθοῦν σὲ μιὰ ἀπέραντη λίμνη.

— Μὰ τότε, ἐμπρός! Γρήγορα! Πρέπει νὰ τρέξουμε... Σπηρούνισε κι' ἐσὺ τ' ἀλογό σου!... τὸν συμβούλευσα.

— Ὁ Νταρβιέ κούνησε τὸ κεφάλι του ἀποθαρρημένος.

— Μπα! Δὲν προφταίνουμε πειὰ, Μπρισάκ... ψιθύρισε. Μὰ, γιὰ νὰ δοῦμε;

Καὶ ξεκινήσαμε πάλι καλπάζοντας. Γρήγορα ὅμως ἀπογλασθήκαμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Ἀκόμη κ' οἱ παραπόταμοι τοῦ Σουένγκ - Ντούγκ εἶχαν ξεχειλίσει καὶ μᾶς ἔκοβαν τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἑπαυλὶ. Ἐπρεπε νὰ σταματήσουμε καὶ νὰ κυττάξουμε με ποῖον τρόπο θὰ καταφέρναμε νὰ σωθοῦμε.

— Ὁ Νταρβιέ, που ἔπαιρνε πάντα γρήγορες ἀποφάσεις, γύρισε ξαφνικὰ καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας τρόπος.

— Ποιὸς; Ἐμένα, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πνιγοῦμε... τοῦ ἀπάντησα.

— Ἀκουσε, Μπρισάκ... μοῦ ἐξήγησε ὁ φίλος μου. Πρέπει νὰ παρατήσουμε τ' ἀλογὰ μας καὶ νὰ φτιάξουμε μιὰ σχεδιά. Τ' ἀλογὰ θὰ μπορέσουν ἴσως νὰ σωθοῦν καλύτερα μόνά τους...

— Ἐμπρός, λοιπὸν! ἔκανα. Ἀς μὴ χάνουμε καιρό...

Ξεπεζέψαμε ἀμέσως κι' ἀφήσαμε ἐλεύθερα τ' ἀλογὰ που χάθηκαν σὲ λίγο σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὰ μάτια μας μ' ἕνα χλιμίντρισμα πανικοῦ. Ἐπειτα, με τὰ τσεκούρια, που πήραμε ἀπὸ τὶς σέλλες μας φτιάξαμε γρήγορα γιὰ γερὴ σχεδιά, δέοντας τοὺς κορμούς τῶν δέντρων μὲ κισσοὺς που ἔμοιαζαν μὲ πράσινα σκοινιά. Ὅταν τελειώσαμε τὴ σχεδιά, τὸ νερὸ εἶχε φθάσει ὥς τὰ γόνατά μας κι' ἀνέβαινε γρήγορα ὅλο καὶ πὺ ψηλά, μ' ἕνα θαρὺ κ' ὑπόκωφο μούγκρημα. Ἀνεθήκαμε λοιπὸν στὴ σχεδιά, μ' ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως, μὰ γρήγορα πάλι μελαγχολήσαμε καὶ νοιώσαμε τὴν καρδιά μας νὰ σφίγγεται με τρόπο, γιὰτί, ποιὸς ξέρει πόσες καὶ πόσες μέρες θὰ μέναμε ἔτσι πάνω στὰ νερά.

Μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα παράξενο περιστατικὸ, μᾶς πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη. Κάποιο θάρος που ἔπεσε ξαφνικὰ στὴ σχεδιά, τὴν ἔκανε νὰ γείρῃ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Ἐμεῖς, κινδυνέψαμε νὰ βρεθοῦμε μέσα στὰ νερά. Κρατήσαμε ὥστόσο τὴν ἰσορροπία μας κι' ὅταν συνήλθαμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ μας, βγάλαμε κ' οἱ δυὸ τὴν ἴδια κραυγὴ τρόμου. Ἐνας ἄγριος πάνθηρας, με τὰ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὸν πανικὸ καὶ τὴν λύσσα στεκόταν στὴ μέση τῆς σχεδίας. Τὸ θηρίο, τρομοκρατημένο ἀπὸ τὶς πλημμύρες θὰ εἶχε σκαρφαλώσει στὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου κι' ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε πηδήσει πάνω στὴ σχεδιά μας, τὴ στιγμή που περνούσαμε ἐπὶ κοντά του.

— Καὶ τώρα;... ἔκανε σιγανὰ ὁ Νταρβιέ τρίζοντας τὰ δόν-

τια του.

— Τί συμφορά! ψιθύρισα, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο.

Μὰ ὁ Νταρβιέ δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸν πάνθηρα καὶ κατόπιν, χωρίς κινήσεις, μοῦ ἐξήγησε με χαμηλὴ φωνὴ πὼς ἦταν ἐπικίνδυνος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶχε τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν πανικὸ. Ἐπίσης, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὼς τὸ ἐνστικτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸν εἶχε οδηγήσει πάνω στὴ σχεδιά μας. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ πάνθηρας εἶχε ἐξασφαλίσῃ τὴν τροφή του... Χάρις σ' ἐμᾶς, δὲν θὰ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα!...

— Διάβολο! ἔκανα χλωμιάζοντας. Πρέπει νὰ ἔχουμε τὸ νοῦ μας...

Ὁ πάνθηρας στεκόταν ἀκίνητος καὶ κύτταζε μ' ἕνα ζωῶδες βλέμμα τὶς ἀπέραντες πλημμύρες. Κάθε τόσο οὐρλιάζε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μύριζε παράξενα τὸν ἀέρα.

— Εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ ξεφορτωθοῦμε τὸν ἀνεπιθύμητο σύντροφό μας... μοῦ εἶπε τότε ὁ Νταρβιέ.

— Μὰ πὼς; Μὲ ποιὸ τρόπο; στέναξα μὲ ἀπόγνωσι.

— Ἐγὼ μιὰ ἰδέα, Μπρισάκ! ἔκανε ὁλόχαρος ὁ φίλος μου.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Νταρβιέ συγκέντρωσε μιὰ στιγμή τὶς σκέψεις του κι' ἔπειτα με τράβηξε με τρόπο ὥς τὴν ἄκρῃ τῆς σχεδίας. Αὐτὲς ἡ κινήσεις μας ἔφεραν τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Ἡ σχεδιά ἔχασε τὴν ἰσορροπία της, γιὰτί ὁ πάνθηρας βρισκόταν στὴ μέση. Βλέποντας λοιπὸν ἐκεῖνος τὴ σχεδιά νὰ γέρνῃ πρὸς τὸ μέρος μας, μ' ἕνα ξαφνικὸ πῆδημα τινάχτηκε στὴν ἄλλη ἄκρῃ καὶ τὴν ἔφερε πάλι ἔτσι σὲ ἰσορροπία.

— Γρήγορα! μοῦ φώναξε τότε ὁ φίλος μου. Πρέπει νὰ πέσουμε στὸ νερό!

— Μὰ θὰ πνιγοῦμε! τοῦ ἀπάντησα κατάπληκτος. Τὸ δυνατό ρεῦμα θὰ μᾶς παρασύρῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ σχεδιά...

— Διόλου! ἔκανε ὁ Νταρβιέ.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὴ φτάσουμε κολυμπώντας... παρατήρησα.

— Τὸ ξέρω καὶ γι' αὐτὸ θὰ γαντζωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἄκρῃ της. Ἐτσι θὰ μᾶς ρυμουλκήσῃ... Κατάλαβες τώρα;

Καὶ μοῦ ἔδειξε τὶς μακρυὲς ἄκρες τῶν πράσινων σκοινιῶν, με τὰ ὁποῖα εἶχαμε δέσει τοὺς κορμούς τῆς σχεδίας.

Ἀπὸτομα λοιπὸν πέ-

σαμε κ' οἱ δυὸ στὸ νερό

κι' ἀρπάξαμε τοὺς κισσοὺς. Συνέβη τότε ὅτι εἶχε προβλέψει ὁ φίλος μου. Ἡ ἄκρῃ τῆς σχεδίας που τὴν εἶχαμε ἀλαφρώσει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ θάρος μας, σηκώθηκε ψηλά, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἄκρῃ τῆς βυθίστηκε στὸ νερό.

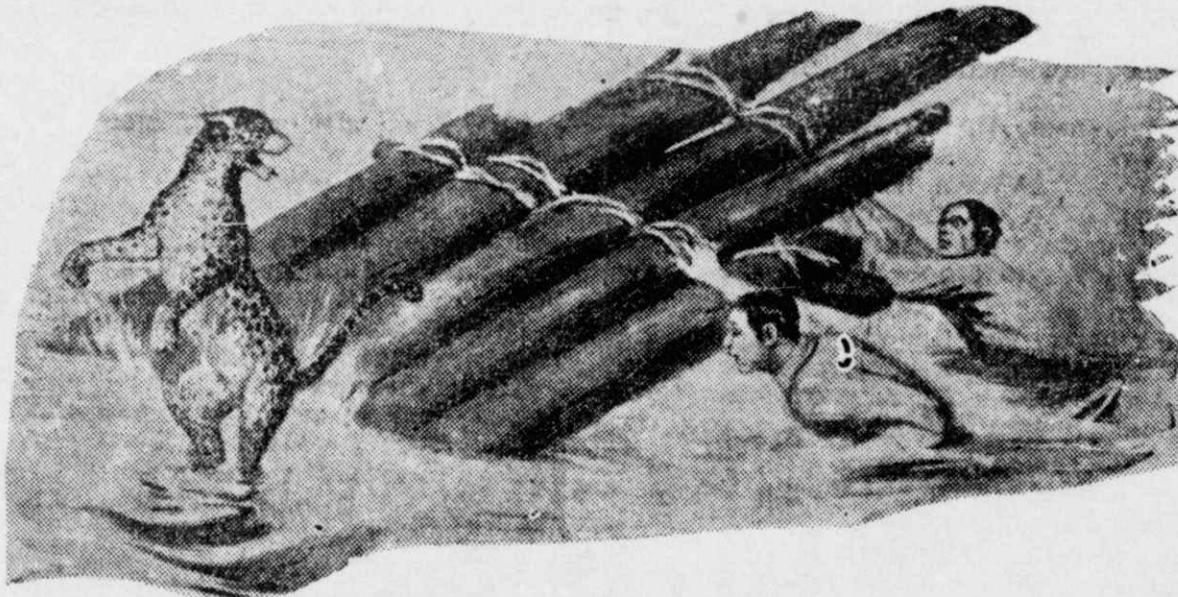
Τὴν ἴδιαν στιγμή τὸ δυνατό ρεῦμα παρέσυρε τὸν πάνθηρα που εἶχε βρεθῇ ἀπὸτομα ἔξω ἀπὸ τὴ σχεδιά...

Τὸ θηρίο ἔβγαλε μερικὰ πνιγμένα οὐρλιάσματα καὶ σὲ λίγο χάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ νερά. Ἐμεῖς τότε σκαρφαλώσαμε πάλι πάνω στὴ σχεδιά, λυτρωμένοι ἀπ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη. Ἄν δὲν καταφεύγαμε στὸν ἔξυπνο αὐτὸ τέχνασμα, εἴμαστε χαμένοι. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ κατασπαραζόταν κείνη τὴν ἡμέρα, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τὸν πεινασμένο πάνθηρα!...

Ἐκεῖ, στὴ σχεδιά, μέيناμε ἀκόμη μιὰ νύχτα καὶ μιὰ ἡμέρα, συνεχίζοντας τὸ τραγικὸ ταξίδι μας πάνω ἀπὸ τὶς πλημμύρες. Ἐπειτα, εἶχαμε τὴν τύχη νὰ παρυσυρθοῦμε ἀπὸ τὸ ρεῦμα πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς λόφου, ὅπου εἶχαν καταφύγει πολλοὶ ιθαγενεῖς. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ μᾶς ὑποδέχθηκαν με χαρὰ, μᾶς βοήθησαν νὰ ἀποβιβασθοῦμε, γιὰτί εἴμαστε ὁλοτελῆ ἐξαντλημένοι. ἀπὸ τὶς ἀϋπνίες καὶ τὴν πείνα καὶ μᾶς ἔδωσαν νὰ φᾶμε ἀπὸ τὰ τρόφιμα που εἶχαν προφθάσει νὰ πάρουν μαζύ τους.

Στὸ λόφου ἐκεῖνο μέيناμε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Κ' ὕστερα, ὅταν ἀποτραβήχτηκαν τὰ νερά, μπορέσαμε νὰ φτάσουμε στὴν ἑπαυλὶ μας καὶ νὰ ξεκουρασθοῦμε ἀπὸ τὴν τρομαχτικὴ αὐτὴ περιπέτεια.

ΖΑΚ ΣΑΝΤΟΡΝ

Ἡ ἄκρῃ τῆς σχεδίας βυθίστηκε ξαφνικὰ στὸ νερό...